

Sygn. akt VI Ka 126/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka – Sobczak /spr./

Sędziowie: Krzysztof Korzeniewski

Marek Nawrocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Barbary Kamińskiej

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2021 r. w Elblągu sprawy

D. A. (1) s. Z. i I. ur. (...) w M.

oskarżonego o czyny z art. 278a § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Działdowie

z dnia 10 grudnia 2020 r. sygn. akt II K 419/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt VI Ka 126/21

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 126/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Działdowie z dnia 10 grudnia 2020r. w spr. II K 419/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	„braku ufności sądu” co do wyjaśnień oskarżonego – co można utożsamiać z zarzutem obrazy art. 7 kpk przy ocenie tego dowodu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wbrew stanowisku oskarżonego nie doszło do błędnej oceny dowodów przez sąd I instancji.</p> <p>Jeżeli chodzi o przebieg czynów z pkt. I i II a/o (przypisanych w pkt. 1 i 3 wyroku), to podstawą ustaleń faktycznych dla przyjęcia winy oskarżonego w tym zakresie były spójne zeznania M. L. (1), Ł. P. i kierowniczkę sklepu J. D., które stanowiły nawzajem uzupełniającą się całość, potwierdzoną też nagraniem z monitoringu. Wobec tego istniały podstawy by uznać te dowody za wiarygodne. Należy też zauważyć, że z zeznań policjanta M. L. wynikało, że już w sklepie oskarżony rozpoznał w świadku funkcjonariusza policji i wtedy zmienił kolejkę do kasy. Nadto pokrzywdzony policjant i ochroniarz Ł.P. opisywali, że w trakcie pościgu za oskarżonym M. L. krzyknął „stój policja” po</p>		

czym nastąpił atak oskarżonego na pokrzywdzonego i wypowiedzenie przez oskarżonego słów „wypierdalaj psie” (co jest przecież obraźliwym określeniem policjanta). A wobec wymowy tych dowodów, to sąd I instancji słusznie przyjął, że oskarżony miał świadomość, że ma do czynienia z policjantem i że zamach na niego wynikał z wykonywanego przez M. L. zawodu, gdy pokrzywdzony w reakcji na kradzież i ucieczkę oskarżonego z łupem ruszył w pościg za sprawcą, że w takich okolicznościach naruszył nietykalność cielesną tego policjanta. Ponadto świadkowie zeznali o uderzeniu policjanta przez oskarżonego w twarz; pokrzywdzony podał, że po tym upadł i z tego tytułu miał obrażenia naskórka kolana i doznał bólu.

A wobec takiej wymowy ww dowodów, to nie można było dać wiary odosobnionym zapewnieniom oskarżonego, że nie wiedział iż M. L. jest policjantem, że nie zaatakował celowo pokrzywdzonego, że celowo go nie uderzył.

Nie można też zgodzić się z tezami z apelacji, iż są podstawy by dać wiarę zapewnieniom oskarżonego, iż za czyn z pkt. I został już ukarany grzywną w wysokości 600zł, że on sam upadając mógł otrzeć M. L., gdy policjant podał, że miał zdarte kolano.

Z akt sprawy nie wynika by za czyn z pkt. I oskarżony był już ukarany grzywną w wysokości 600zł, tym bardziej, że czyn ten został zakwalifikowany jako kradzież szczególnie zuchwała z art. 278a§1kk (do tego popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1kk), która podlega karze

pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, a nie karze grzywny.

Obrażenia kolana u pokrzywdzonego policjanta wynikały zaś logicznie z opisu przebiegu zdarzenia podanego przez M. L., który podał, że był rozpędzony w pościgu za oskarżonym i po otrzymaniu uderzenia w twarz to upadł i wtedy doznał obrażeń kolana, co przeczy twierdzeniom oskarżonego, że mógł tylko „otrzeć” się o pokrzywdzonego policjanta.

Jeżeli chodzi o przebieg czynu z pkt. III a/o (przypisany w pkt. 4 wyroku), to spójny materiał dowodowy w postaci zeznań pracownic sklepu A. W. (która w oparciu o dokumenty – druki PZ/przyjęcie zewnętrzne oraz mienie ukryte w wersalce i odzyskane podała wysokość szkody) i O. K., czynności rozpoznania oskarżonego, nagrania z monitoringu, protokołu oględzin stanowił wiarygodny materiał dowodowy z którego wynikało, że oskarżony ukradł z palet mienie o łącznej wartości 1007,72zł (a nie jak pierwotnie podano w opisie pkt. III a/o -934,04 zł, co zostało poprawione w wyroku), przy czym część mienia zabrał ze sobą, a część ukrył w wersalce za jednym z budynków, zaś piwo wypił. Z zeznań ww świadków wynikało, że odzyskano tylko część mienia które nadawało się do wprowadzenia do obrotu o wartości 136zł, zaś część towaru była pognieciona i nie nadawała się do dalszej odsprzedaży i stąd sklep poniósł realną stratę w wysokości 871,72zł. A w świetle tego należy uznać, że zgromadzono wiarygodny materiał dowodowy, który dawał podstawy aby na oskarżonego nałożyć w pkt. 5 wyroku obowiązek naprawienia szkody w

wysokości 871,72zł i przyjąć, że łączna szkoda wyniosła 1007,72zł.

Natomiast twierdzenia oskarżonego, że wartość skradzionych artykułów została zawyżona (co do ilości i wartości) i nie mogła przekroczyć 500zł, jako gołosłowne i niepoparte nawet bliższymi wskazaniem ile, czego i o jakiej faktycznej wartości miał oskarżony ukraść, należało potraktować jako nieudolną próbę zakwestionowania właściwych ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I instancji. Należy również zauważyć, że sam oskarżony wnioskował o dobrowolne poddanie się karze, w którym wnosił m.in. o nałożenie na niego obowiązku naprawienia szkody w zw. z ww czynem w wysokości 871,72zł, co odpowiada wartości części towaru, która była pognieciona i nie nadawała się do dalszej odsprzedaży, a co zeznała A. W., a co też podważa zarzut oskarżonego z apelacji, że jego zdaniem wartość skradzionych artykułów nie mogła przekroczyć 500zł.

Co do ustalonego przebiegu czynu z pkt. IV a/o (przypisanego w pkt. 6 wyroku) to nie można dać wiary zapewnieniom oskarżonego, że chciał jak najszybciej telefon oddać policji a nie go „ukraść”. Przecież gdyby tak faktycznie było to oskarżony od razu, po znalezieniu telefonu w toalecie stacji benzynowej mógł powiadomić o tym obsługę stacji lub policję (sam lub za pośrednictwem obsługi stacji) a nie zabierać telefon nie informując nikogo o tym fakcie. Ponadto policja zjawiała się w domu oskarżonego nie zawiadomiona przez samego oskarżonego, ale po tym, jak po oględzinach monitoringu, ustalono, że to oskarżony wszedł do toalety,

w której pozostał telefon, i policja przyjechała do lokalu oskarżonego celem przeszukania tego lokalu pod kątem ujawnienia spornego telefonu. Faktycznie zaś ujawnienie telefonu w lokalu oskarżonego, gdy policja pojawiła się tam celem wykonania przeszukania u osoby która została wytypowana -w oparciu o monitoring- jako ta która mogła zabrać telefon, nie może być potraktowane jako powód do przyjęcia za wiarygodnej tezy oskarżonego, że on sam, po zostawieniu w domu zakupów, chciał udać się na policję by złożyć tam wyjaśnienia i oddać telefon, co miałoby uwiarygodnić iż nie wyczerpał znamion przypisanego mu przestępstwa. Gdyby faktycznie miał taki zamiar to by go zrealizował. Natomiast odzyskanie telefonu osoby pokrzywdzonej faktycznie nastąpiło nie z inicjatywy oskarżonego, tylko w wyniku działań policji.

Co do czynu z pkt. V a/o (przypisanego w pkt. 7 wyroku) to pokrzywdzona D. D. podała, że tylko przez moment zostawiła torebkę „bez opieki”, a gdy się zorientowała że nie ma przy sobie torebki, to torebki już na zewnątrz pizzerii nie było. Oskarży uważa, że wobec tego, że pokrzywdzona pozostawiła torebkę przed pizzerią, to zabierając torebkę dopuścił się jej przywłaszczenia a nie przypisanego zaboru w celu przywłaszczenia. Trzeba jednak wskazać, że przywłaszczenie tym różni się od kradzieży, że nie ma tutaj elementu zaboru. Tymczasem w okolicznościach tego czynu oskarżony nie mógł być wcale upewniony, że legalnie wchodzi w posiadanie torebki z zawartością (min. karty bankomatowej, kluczy, dowodu osobistego i innych

dokumentów), że ktoś np. porzucił taką torebkę z to z wieloma ważnymi dokumentami, bo już tych rzeczy nie chce. Torebka znajdowała się przecież nie w koszu na śmieci tylko na ławce przed czynną o tej porze pizzernią. Również zachowanie oskarżonego po czynie, po tym jak przejrzał jej zawartość tj. wyrzucenie torebki z zawartością min. kluczy, dowodu osobistego i innych dokumentów w zaroślach i ukrycie karty bankomatowej nie może wskazywać na to, że oskarżony miał podstawy przypuszczać, że legalnie zabiera mienie, które nie ma właścicielki która się o nie upomni. Nadto zabór karty bankomatowej jest penalizowany w art. 278§5 kk i taki przepis sąd I instancji zawarł w kwalifikacji przypisanego czynu.

A wobec tego twierdzenia oskarżonego, że jedynie „przywłaszczył” torebkę pokrzywdzonej, a nie że zabrał ją w celu przywłaszczenia, też nie zasługiwały na uwzględnienie.

Należy też zauważyć, że oskarżony generalnie oświadczał, że rozumie treść stawianych mu zarzutów i przyznawał się do ich popełnienia. Zarzuty te stawiane były w oparciu o wiarygodne dowody obciążające oskarżonego. Okoliczności kwestionowane przez oskarżonego nie były zaś zgodne z wymową ww dowodów obciążających lub innych okoliczności sprawy. Nie można też było ich podzielić z uwagi na doświadczenie życiowe czy zasady logicznego rozumowania. Dlatego nie było podstaw do uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie jaki został ujęty w apelacji, a w konsekwencji przyjęcia by

sąd I instancji ocenił dowody z naruszeniem art. 7 kpk.		
Wniosek		
o zmianę lub uchylenie wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu nieprawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego		
Lp.	Zarzut	
2.	rażąco surowej kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Nie doszło do wymierzenia rażąco surowych kar jednostkowych i kary łącznej. Na wstępie należy zauważyć, że oskarżony oświadczał, że rozumie treść stawianych mu zarzutów i przyznawał się do ich popełnienia. Wnioskował też o dobrowolne poddanie się karze, gdzie proponował wymierzenie mu kar jednostkowych i kary łącznej w podobnym wymiarze jak to zostało ujęte w zaskarżonym wyroku tj. wnioskował o karę łączną 1		

roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdy sąd I instancji orzekł karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a w zakresie kar jednostkowych sąd też orzekł takie kary jak we wniosku, a jedynie za czyn z pkt. II a/o (przypisany w pkt. 3 wyroku) orzekł karę pozbawienia wolności o 2 miesiące surowszą od wnioskowanej przez oskarżonego. Ponadto oskarżony wnioskował również o nałożenie obowiązków naprawienia szkód i obowiązki te w wysokości wskazanej w jego wniosku orzeczono. Przy czym wobec tego, że ostatecznie sąd I instancji uznał, że wyrok należy wydać po przeprowadzeniu rozprawy, to oczywiście sąd ten miał prawo do wymierzenia innych kar niż te zawarte we wniosku.

Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku szczegółowo uzasadnił wymiar kar jednostkowych i kary łącznej i stanowisko tego sądu zasługuje na aprobatę. W szczególności stopień społecznej szkodliwości przypisanych D. A. czynów i uprzednia karalność oskarżonego, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, uzasadniało wymierzenie za jednostkowe czyny kar pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Natomiast odnośnie kary łącznej, to sąd mógł ją orzec w granicach od 8 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, a orzekł ją w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, czyli nie w wysokości stanowiącej sumę kar, tylko przy zastosowaniu tzw. zasady asperacji.

Sąd mógłby zastosować przy wymiarze kary łącznej zasadę absorpcji, ale wtedy gdyby

oskarżony popełnił dwa przestępstwa w bliskiej odległości czasowej, w warunkach ścisłej więzi podmiotowo-przedmiotowej pomiędzy nimi, uznając, że kara łączna w wysokości najwyższej z kar wymierzonych spełni też cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego i zapewni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tymczasem oskarżony popełnił nie dwa tylko pięć przestępstw, co prawda w ciągu 2 miesięcy, ale poza przestępstwami p-komieniu popełnił też przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza. Popelnienie zaś więcej niż dwóch przestępstw i to z różnych kategorii jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Również względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej przemawiał przeciwko orzeczeniu D. A. kary łącznej z zastosowaniem dyrektywy absorpcji. Oskarżony odbywał przecież karę za inne przestępstwa do dnia 4 września 2019r. a już po niespełna roku od opuszczenia jednostki penitencjarnej zaczął od 2 czerwca 2020r. popełniać kolejne, dlatego nie można prognozować by kara łączna postulowana przez oskarżonego orzeczona z zastosowaniem absorpcji miała szansę odnieść skutek zapobiegawczy i wychowawczy wobec tak niepoprawnego sprawcy. A wręcz zachodzi potrzeba dłuższej resocjalizacji skazanego. Również w świadomości prawnej społeczeństwa orzeczenie wobec D. A. kary łącznej postulowanej przez oskarżonego potraktowane by zostało jako

<p>nadmierna pobłażliwość wobec sprawców popełniających kolejny raz wiele przestępstw i nie mogłaby odnieść skutku prewencji ogólnej.</p> <p>Nie było więc warunków do zastosowania zasady absorpcji przy kształtowaniu kary łącznej.</p> <p>Sam oskarżony w uzasadnieniu apelacji nie wskazał też argumentów, które by przemawiały za złagodzeniem kar jednostkowych czy kary łącznej, nie było też warunków do uwzględnienia stanowiska oskarżonego z apelacji dot. podanych przez niego okoliczności czynów.</p>		
Wniosek		
o zmianę lub uchylenie wyroku, bądź zastosowanie pełnej absorpcji „przy łączeniu wyroku”	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu rażąco surowych kar (jednostkowych i łącznej)		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów z apelacji	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	pomimo iż apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia oskarżonego- który przebywa w jednostce penitencjarnej- od kosztów postępowania odwoławczego (art. 624§1kpk)

7. PODPIS
